

Postanowieniem z dnia 4 marca 2020 roku – sprostowano niniejszy wyrok

Sygn. akt I.C 973/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

<i>Przewodniczący</i>	SSO Mirosław Krzysztof Derda
<i>Protokolant</i>	starszy sekretarz sądowy Marzena Miksza

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2020 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko K. J., A. J.

o zapłatę

1. Zasadza od pozwanych K. J. i A. J. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 75.713,48 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy siedemset trzynaście złotych 48/100).

2. Zasadza od pozwanych K. J. i A. J. solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 6.364 zł (sześć tysięcy trzysta sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

SSO Mirosław Krzysztof Derda

Sygn. akt I C 973/19

UZASADNIENIE

Powód (...) BANK (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. J. i K. J. kwoty 75713,48 zł (bez odsetek) oraz kosztów procesu.

Uzasadniając roszczenie podał, iż przysługuje mu wobec pozwanych wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie z Bank (...) S.A. w dniu 23.03.2015 r. umowy nr (...) (6350- (...) -300) kredytu gotówkowego na spłatę zobowiązań kredytowych i cel konsumpcyjny w kwocie 75713,48 zł.

Na kwotę 75713,48 zł składa się: 1) kwota 71674.56 zł z tytułu niespłaconej należności głównej, 2) kwota 3791.28 zł z tytułu odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej, co do której dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, 3) kwota 100.64 zł z tytułu odsetek umownych karnych naliczana od części należności

głównej, co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, 4) kwota 147 zł z tytułu naliczonych kosztów.

Istnienie wyżej wskazanej wierzytelności, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają wprost z Wyciągu z Ksiąg Bankowych z dnia 2019-01-31 numer (...) podpisanego przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powoda i opatrzonego pieczęcią powoda.

W dniu 30 kwietnia 2015 r. Bank (...) S.A. połączył się, zgodnie z art. 124 ustawy Prawo Bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2000 r. Nr 94, poz. 1037 ze zm.), z (...) BANK (...) S.A.

Wskutek niniejszego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) BANK (...) S.A. jako banku przejmowanego na rzecz Bank (...) S.A. jako banku przejmującego.

Zgodnie z art. 494 Kodeksu spółek handlowych Bank (...) S.A. jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) BANK (...) S.A. Jednocześnie z dniem 30 kwietnia 2015 r. Bank (...) S.A. zmienił nazwę na Bank (...) S.A. W dniu 1 kwietnia 2019 r. Bank (...) S.A. zmienił nazwę na (...) BANK (...) S.A.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) uwzględnił powództwo w całości.

W złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany K. J. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Podał, iż umowa na którą powołuje się powód mogłaby w istocie rzeczy stanowić jedynie potwierdzenie istnienia określonego stosunku prawnego pomiędzy pozwanym a powodem. Wobec faktu nie przedłożenia przez powoda wraz z pozwem dowodu w postaci uwierzytelnionej kopii dokumentu w/w umowy, zawartej rzekomo przez pozwanego z powodem, nie zostało należycie udowodnione ani istnienie, ani też treść zobowiązania, obciążającego rzekomo pozwanego z tytułu zawarcia w/w umowy. W tej sytuacji brak jest po stronie pozwanego możliwości merytorycznego odniesienia się do żądania powoda. Strona powodowa nie wykazała, że pozwany uzyskał jakiegokolwiek świadczenie pieniężne z tytułu zawarcia i wykonania w/w umowy, jak i że w związku z tym powstał po jego stronie obowiązek zapłaty na rzecz powoda, nie zostało wyjaśnione również, jaka konkretnie miałyby być jego treść. Ponadto, powód nie uzasadnił także, na jakiej podstawie żąda zapłaty wyliczonej przez siebie kwoty należności głównej oraz odsetek. Powód nie wykazał także zasadności obciążenia strony pozwanej kwotą 147,00 zł tytułem naliczonych kosztów. Stosownie do ogólnej reguły, o której mowa w treści przepisu art 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Dla wykazania zasadności i wysokości swoich roszczeń powód powołał się w treści pozwu na dokument prywatny, tj. wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Zgodnie z treścią przepisu art 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi takie dokumenty w postępowaniu cywilnym posiadają jedynie moc zwykłych dokumentów prywatnych.

Pozwany zgłosił także zarzut braku wymagalności roszczenia powoda. Twierdził, iż powód nie przedłożył do akt sprawy wypowiedzenia umowy, jak i dowodu doręczenia tego wypowiedzenia, które stanowiłyby dowód, że oświadczenie woli powoda pod postacią wypowiedzenia umowy dotarło do strony pozwanej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią, o czym stanowi art. 61 §1 k.c. Powód nie przedłożył także wezwania do zapłaty oraz potwierdzenia jego doręczenia na adres pozwanego, co uprawniałoby powoda do wypowiedzenia umowy, zgodnie z treścią art. 75c Prawa bankowego. Wobec powyższego roszczenie powoda nie stało się wymagalne.

W kolejnym piśmie (k. 106-109) zgłosił też zarzut abuzywności postanowień umownych, gdyż nie były indywidualnie uzgadniane z pozwanym.

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty w stosunku do pozwanego K. J. i w tym zakresie sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Suwałkach.

Nakaz zapłat wobec pozwanej A. J. jest prawomocny i został zaopatrzony w klauzulę wykonalności –k. 24 v.

Sąd ustalił, co następuje:

Stan faktyczny podany przez powoda nie budził żadnych wątpliwości Sądu, bowiem został wykazany dowodami z dokumentów prywatnych i urzędowych.

W oparciu o te dowody należało przyjąć, że pozwani zawarli z powodem umowę nr (...) kredytu gotówkowego na spłatę zobowiązań kredytowych i cel konsumpcyjny z dnia 23 marca 2015 roku. W ramach umowy powód udzielił pozwanym kredytu gotówkowego w kwocie 100.000 zł, z czego kwota 3.700 zł była przeznaczona na spłatę zobowiązań z tytułu transakcji kredytowych, a kwota 96.300 zł była przeznaczona na cel konsumpcyjny. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu w dniu zawarcia umowy wynosiła 10.2%. Całkowity koszt kredytu wynosił 45.887,48 zł, a całkowita kwota do zapłaty wynosiła 145.968,29 zł -umowa k. 48-52.

W dniu 30 kwietnia 2015 r. Bank (...) S.A. połączył się, zgodnie z art. 124 ustawy Prawo Bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych (Dz. U. 2000 r. Nr 94, poz. 1037 ze zm.), z (...) BANK (...) S.A.

Wskutek niniejszego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) BANK (...) S.A. jako banku przejmowanego na rzecz Bank (...) S.A. jako banku przejmującego.

Zgodnie z art. 494 Kodeksu spółek handlowych Bank (...) S.A. jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki przejmowanego (...) BANK (...) S.A. Jednocześnie z dniem 30 kwietnia 2015 r. Bank (...) S.A. zmienił nazwę na Bank (...) S.A. W dniu 1 kwietnia 2019 r. Bank (...) S.A. zmienił nazwę na (...) BANK (...) S.A.- odpis KRS k. 33-45.

Pozwani zaprzestali wywiązywać się z postanowień umowy. Wobec tego powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 1 sierpnia 2018 roku, wyznaczając mu termin 14 dni roboczych. W piśmie tym powód poinformował również o możliwości złożenia przez pozwanego wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wezwanie to spełniało dyspozycję art. 75c prawa bankowego – pismo k. 74, dowód nadania k. 75.

Z powodu braku uregulowania kwoty powód pismem z dnia 29 sierpnia 2018 roku, zgodnie z § 20.2 umowy, wypowiedział umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia.

W związku z powyższym umowa uległa rozwiązaniu, a roszczenie powoda stało się wymagalne - wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy z dnia 1 sierpnia 2018 roku wraz z dowodem nadania k. – 75-77, - wydruk ze strony „ (...) dotyczący doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 1 sierpnia 2018 roku – k.-98-100, wypowiedzenie umowy kredytu wraz z dowodem nadania k. 78, - wydruk ze strony „ (...) dotyczący wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 29 sierpnia 2018 r. k.- 101-103.

Zgodnie z art. 3 pkt 19 Prawa pocztowego, przesyłką poleconą jest przesyłka rejestrowana będąca przesyłką listową, doręczana w sposób zabezpieczający ją przed utratą, ubytkiem zawartości lub uszkodzeniem, a przesyłką rejestrowaną jest przesyłka przyjęta za pokwitowaniem przyjęcia i doręczana za pokwitowaniem odbioru (art. 3 pkt 20 Prawa Pocztowego). Potwierdzenie nadania ma, zgodnie z art. 45 Prawa Pocztowego, moc dokumentu urzędowego.

Dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi domniemanie doręczenia jej adresatowi, który może je obalić, wykazując, że nie miał możliwości zapoznania się z jej treścią- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., sygn. akt II CSK 454/09.

Pozwany nie uwiarygodnił nawet, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie zostało mu skutecznie doręczone.

Powód wykazał za pomocą wydruku ze strony „ (...) doręczenie przesyłek, tj. zarówno wypowiedzenia umowy i wezwania w trybie art. 75 c prawa bankowego.

W sytuacji, gdy przesyłki zostały odebrane, nie budzi wątpliwości, że pozwany zapoznał się z oświadczeniami powoda.

Powód przedłożył historię rachunku pozwanych obejmującą cały okres obowiązywania umowy i wyciąg z ksiąg bankowych.

Chociaż wyciąg z ksiąg bankowych utracił walor dokumentu urzędowego w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzącym wobec konsumenta, lecz nie oznacza to, że w ogóle nie ma żadnej mocy dowodowej.

Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Wprawdzie moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, ponieważ dokumenty prywatne nie korzystają z podstawowego w tym zakresie domniemania, iż ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy.

W przedmiotowej sprawie treść wyciągu z ksiąg banku koreluje z wykazem operacji bankowych i nie została podważona żadnym innym dowodem.

Pozwany nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu wpłaty na wskazany rachunek pominiętego w zestawieniu bankowym.

Wskazać należy, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego.

Tak więc wskazać należy, że roszczenie powoda w stosunku do pozwanego ad. 1 jest w pełni udowodnione m.in. poprzez wyciąg z ksiąg banku i historię rachunku klienta.

W celu uproszczenia obrotu ustawodawca w art. 7 dopuszcza składanie oświadczeń woli związanych z dokonywaniem czynności bankowych w postaci elektronicznej (a więc np. za pośrednictwem poczty elektronicznej). Skutek złożenia oświadczenia woli w tej postaci jest równoznaczny z zachowaniem formy pisemnej, nawet jeśli ustawa przewiduje rygor nieważności (por. post. SN z 11.3.2004 r., V CZ 12/04, Legalis).

Zgodnie z poglądami prezentowanymi w doktrynie art. 7 prawa bankowego za *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego.

Dopuszczalnym środkiem dowodowym są również niepodpisane wydruki komputerowe. Również w tym zakresie orzecznictwo przyjmuje obecnie jednolite stanowisko, wskazując, że dowód stanowi inny środek dowodowy w rozumieniu art. 309 k.p.c. Stanowisko takie podziela również Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 9 września 2016 roku, sygn. akt V CSK 13/16 wskazał, że „Artykuł 309 k.p.c. może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych.” Sąd Apelacyjny w Białymstoku wskazał w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 grudnia 2014 roku, sygn. akt I ACa 637/14, że „Wydruki komputerowe stanowią „inny środek dowodowy” o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c.”

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zostało wykazane zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Znajduje ono swoje normatywne podstawy w treści przepisu art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się

do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód wykazał, iż strony zawarły umowę kredytową. Zawarcie umowy pozwany kwestionował warunkowo (rzekomo zawarta) i podnosił również zarzuty dotyczące wymagalności roszczenia i abuzywności klauzul umownych.

Sąd nie miał zatem żadnych wątpliwości, iż pozwany w sposób ważny i skuteczny zaciągnął zobowiązanie względem banku.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, iż pozwany warunków umowy nie dotrzymał i nie spłacał należności.

Pozwany nie zaprezentował żadnych dowodów świadczących o spłacie istniejącego długu i poprzestał na gołosłownych stwierdzeniach w tym zakresie. Z historii rachunku zawartej w aktach sprawy wynika, że powód uwzględnił wpłaty pozwanego. Pozwany nie wykazał aby świadczył na rzecz powoda ponad to co zostało w wykazie uwzględnione.

Zgodnie z umową bank mógł, w przypadku zaistnienia warunków określonych w § 22 umowy, wypowiedzieć umowę, co też uczynił. Całe roszczenie stało się zatem wymagalne.

Sformułowanie ogólne polegające na zaprzeczeniu wszystkim faktom nie może odnieść żadnego skutku.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09.07.2009 r., sygn. akt III CSK 341/08, stwierdzono, iż „Nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozvem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej.”

Ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Pozwany w sposób wewnętrznie sprzeczny raz kwestionował zawarcie umowy (rzekomo zawartej), dalej natomiast wysokość i wymagalność roszczenia oraz wskazywał na abuzywność postanowień umownych.

Zatem to pozwany powinien wykazać, że przedłożona umowa i wyciąg z rachunku bankowego potwierdzający zakres operacji bankowych nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu faktycznego. Pozwany nie podał nawet, że dokonał wpłat na rachunek bankowy, które nie zostały zarachowane na spłatę kredytu lub pominięte w zestawieniu.

Zarzut naruszenia art. 75 c ust. 1 i 2 ustawy prawa bankowego był również niezasadny. Zgodnie z tym przepisem jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Powód w pełni dochował wymogów stawianych przez art. 75 c ust. 1 i 2 prawa bankowego. Wypowiedzenie zostało poprzedzone wezwaniem do zapłaty, w którym powód wyznaczył pozwanemu termin 14 dni roboczych na zapłatę zadłużenia z tytułu umowy, jak i poinformował powoda o możliwości restrukturyzacji zadłużenia i konsekwencjach niepodjęcia takich działań.

Wezwanie do zapłaty zostało nadane przesyłką poleconą o czym świadczy książka nadawcza opatrzona pieczętą Poczty Polskiej S.A. (wskazano numer przesyłki poleconej), a także wydruk ze strony internetowej Poczty Polskiej S.A. potwierdzający, że przesyłkę doręczono.

Ciężar podważenia tego dowodu spoczywał na pozwanym, a tego w niniejszym postępowaniu pozwany nie uczynił.

Z treści przepisu art. 61 k.c. wynika, iż mające zostać złożone innej osobie oświadczenie woli, jest złożone z chwilą, w której mogła ona zapoznać się z jego treścią. Ww. przepis nie wymaga zatem, aby adresat oświadczenia zapoznał się faktycznie z jego treścią, wystarczającą jest sama możliwość dokonania ww. czynności.

Trafnie podał powód, iż z licznych judykatów Sądu Najwyższego wynika, że w sytuacji, gdy adresat nie odbiera przesyłki z urzędu pocztowego, należy uznać, iż miał możliwość zapoznania się z jej treścią, jednak z możliwości takiej nie skorzystał.

Powyższa argumentacja dotyczy zarówno doręczenia wypowiedzenia umowy jak i wezwania do zapłaty zadłużenia z pouczeniem o możliwości wystąpienia o restrukturyzację zadłużenia, gdyż oba pisma zostały nadane przesyłkami poleconymi i zostały skutecznie doręczone.

Skoro wypowiedzenie jak i ostateczne wezwanie do zapłaty zostały skutecznie doręczone oznacza, że procedura z art. 75 c prawa bankowego została zachowana, a roszczenie dochodzone przez powoda było wymagalne.

Fakty, które wykazano tymi dokumentami wynikają nie tylko z przedłożonych kserokopii ale z dokumentów prawidłowo potwierdzonych za zgodność z oryginałem, a tylko niektórych za zgodność z odpisem.

Pozwany nie przedłożył żadnych dowodów, które mogłyby wskazywać na nierzetelność dokonanej operacji.

Zgodnie z art. 129 § 3 KPC zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, ma charakter dokumentu urzędowego. Z oryginałem dokumentu zrównany został jego odpis poświadczony za zgodność z oryginałem.

Skoro potwierdzenia za zgodność z oryginałem dokonał występujący w sprawie pełnomocnik – radca prawny - wymogi przewidziane w art. 129 § 3 kpc zostały spełnione.

Zgodzić się należało z powodem, że twierdzenia pozwanego, iż nie uzgadniano z nim indywidualnie postanowień umowy są gołosłowne. Nie przedstawił on jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie tej tezy.

Nie składał on oświadczenia o odstąpieniu umowy zawartej pod wpływem błędu. Nie wskazywał też precyzyjnie, które postanowienia zostały mu narzucone i na teś których nie miał realnego wpływu.

Przyjąć zatem należało, że pozwany miał pełną swobodę i świadomość przy zawieraniu umowy, jak również realny wpływ na jej postanowienia.

Wysokość kosztów (147 zł) nie budzi zastrzeżeń, gdyż korespondencja była wysyłana do obu pierwotnie pozwanych.

Nie ma też żadnych podstaw aby twierdzić, że umowa naruszała zasady współzycia społecznego.

Z uwagi na solidarny charakter zobowiązania w wyroku zaznaczono, iż w stosunku do drugiego dłużnika (A. J.) zobowiązanie zostało zasądzone prawomocnym nakazem zapłaty, to jednak nie zniweczyło solidarnego charakteru zobowiązania.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 kpc.

SSO Mirosław Krzysztof Derda